

Mand, der nu er i en Alder af omtrent 50 Aar, i sin Ungdom var paa Arbejde herovre ved en Entreprise i Nærheden af København, og ved denne Lejlighed, brav og ædruelig som han var, kom han en Gang i Klammeri med andre Entreprisearbejdere, og — hvorledes det gik til eller ej — fik han sig 8 Dages simpelt Fængsel. Denne Mand, hvem dette altsaa en Gang tidligere er overgaaet, skulde efter denne Lov, vi her behandle, nu straffes med Prygl. Han, en hæderlig Mand paa et halvt hundrede Aar, som har Tillidshverv i sin Kommune, som i meget af sin daglige Færd er et Mønster for sine Medmennesker, som aldrig nogen Sinde i de 20 eller 30 Aar, hvor meget det nu er, der er tilbage af hans Liv, vil gøre noget saadant mere, han skulde nu have Prygl! Det staar der i Lovforslaget. Det er det ejendommelige ved Lovforslaget, at der ikke alene indføres Prygl som anvendeligt Straffemiddel, men det indfører, at Gerningsmanden *skal* have Prygl — han *skal* have Prygl. Jeg siger: Den Dommer, der kom i det Tilfælde at skulle dømme denne Mand til Legemsstraf, vilde føle sig i sit Inderste oprørt over, at han, kaldet til at udøve Retfærdighed, her skulde udøve noget, der var det skændigste Brud paa Retfærdighed. Jeg vil sige, at de Retsvidner, der vare til Stede derved, vilde undres over, at en Dommer kunde afsige en saadan Dom. Og den Arrestforvarer, der skulde udføre den? En Arrestforvarer er jo ikke en middelalderlig Bøddel. Jeg tænker paa Arrestforvareren i min egen Retskreds — Sogneraadformand, Forgænger i mangan humanitær Virksomhed og i mangan kirkelig Virksomhed, saadan er Arrestforvareren — skulde han udøve en saadan Legemsstraf, tildele den, fordi Loven befalede ham det? Jeg siger, det vilde i hele Egnen, ja, naar det blev bekendt, over hele Landet, fremkalde en Følelse af Afsky og den mest sikre Følelse af, at denne Lov var en Lov, som ingen, der havde stemt for den, skulde blive valgt paa mere. Det er nu med Hensyn til Vold, at Lovforslaget her foreslaar denne aldeles uretfærdige — aldeles uretfærdige siger jeg, daarligt gennemtænkte, overfladisk overvejede og slet ikke i sine Følger betragtede — Pryglestraf. Saa vil Lovforslaget endvidere indføre legemlig Straf for Misbrug af Pigebørn under 12 Aar, Sædelighedsforseelser. Her er der dog, tror jeg, ikke en, som ikke er naaet til den Forstaaelse, at de afskrækkende Straffe ere for de Forbrydelser, hvor

der gaar en Beregning forud. Derfor har med Rette et saa grundforstandigt Folk som det engelske, da det indførte legemlig Straf — en Straf, som for øvrigt bliver meget lidt anvendt — indført den for en Forbrydelse, der forudsætter en Beregning. Men for en Forbrydelse, der foretages rent impulsivt, hvor Beregning er totalt udelukket, er det aldeles uden for al Forstand at indføre en Straf, der udelukkende skal virke ved sit afskrækkende. Man paa-beraabe sig ikke her den gamle Lovgivning. Christian V.s Lov — den er da ikke saa meget gammel, den er dog ældre end den nuværende —, altsaa en 200 Aar gammel Lovgivning kendte ganske vist i indskrænket Omfang legemlig Straf. Men kendte den det for dette Tilfælde? Nej. Men hvad kendte den det for? Den kendte legemlig Straf for falsk Udlæggelse af Barnefader; det er i Lovens 6—13—26. Se, det er den kloge Lovgiver, ganske vist paa et tidligere Civilisationstrin end det nuværende; nu ville vi ikke anvende Prygl for denne Forbrydelse. Men paa hint tilbagelagte Civilisationstrin er det den kloge Lovgiver. Thi falsk Udlæggelse af Barnefader, det er en Beregningsforbrydelse, og der kan da være Tale om Afskrækkelse. Men at indføre Prygl for en Forbrydelse, der aldeles ikke forudsætter eller beror paa nogen Beregning, det er aldeles hen i Taaget. Naar man kommer længere frem i Lovforslaget, indeholder dets § 12 en Bestemmelse om, at legemlig Straf afskaffes for Personer under 18 Aar. Dette skal formodentlig være en Bestemmelse, der letter denne Strafs Indførelse i den foregaaende Paragraf. Men denne Afskaffelse er jo rent nominel, thi samtidig med at § 12 afskaffer den, indfører § 2 den for Mennesker fra 15 Aars Alderen indtil 55 Aars Alderen. De ærede Forslagsstilleres Ordfører vil muligvis sige: Ja, men det er for andre Forbrydelser, og han vil maaske sige, at det vil blive i meget færre Tilfælde. Det kan gerne være, men dette er ikke det afgørende. Det afgørende er dette, hvem man overhovedet tillader sig og tror at kunne tillade sig at give Prygl, og det hjælper kun lidt, at man i § 12 siger, at for visse Forseelser skal det ikke være tilladt at straffe med Prygl Mennesker mellem 15 og 18 Aar, naar man i den anden Paragraf siger: men for andre Forseelser skal det være tilladt at straffe Mennesker fra 15 til 55 Aar med Prygl. Nej, denne Hovedbestemmelse i § 2 vil jeg se *det* danske Folketing, som vedtager.